

Arrest

nr. 243 197 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 14 februari 2018 en hebben op 16 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 11 juni 2018 en op 17 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers werden door het CGVS gehoord op 15 mei 2019.

1.3. Op 22 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 24 oktober 2019 aangetekend naar verzoekers verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1972 in het kamp voor Palestijnse vluchtelingen Ayn al-Hilwe. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw vader overleed. Uw moeder leeft nog en woont eveneens in het kamp. U heeft acht broers en zussen. Zes van hen verblijven in het kamp. Twee verblijven in Zweden.

Op 10 oktober 2017 trouwde u met G. A. (o.v X – CGVS: X) en kreeg met haar vier kinderen. Jullie reisden met heel het gezin naar België.

Jullie woonden in Ayn al-Hilwe in de al-Tiri-wijk. U werkte als taxichauffeur in een officiële taxi.

In april 2017 en augustus 2017 vonden in het kamp gevechten plaats tussen Fatah en islamistische strijders. Tijdens de gevechten in augustus 2017 vielen islamisten plots jullie huis binnen om jullie bovenverdieping te gebruiken als positie van waaruit ze op mannen van Fatah konden vuren. U wilde hen tegenhouden maar ze duwden u opzij. Strijders van Fatah beantwoordden het vuur en begonnen dus op uw huis te schieten. Hierdoor ontvluchtten jullie het huis. U bracht uw vrouw en kinderen naar uw schoonfamilie in Rashidiyya en zelf ging u die periode bij uw zussen of bij vrienden in andere wijken van Ayn al-Hilwe verblijven.

Nadat de gevechten ten einde waren wilden jullie gaan kijken naar jullie huis. Het was zwaar beschadigd en mannen van Fatah hadden zich erin gestationeerd. Bij die gelegenheid lieten ze jullie het huis niet binnen omdat ze dachten dat er op de bovenverdieping misschien nog explosieven zouden kunnen liggen. De mannen van Fatah zeiden dat ze in uw huis bleven om te verhinderen dat de islamisten zouden terugkeren naar de wijk. Enkele dagen later konden jullie wel gaan kijken en de schade opnemen. Toen u er later nog een keer was werd u opgebeld: het was een van de islamisten die u beschuldigde van spion te zijn voor Fatah en hij bedreigde u. Ze namen u kwalijk dat u de islamisten had proberen tegen te houden toen ze uw huis binnenvielen terwijl Fatah nadien blijkbaar uw huis mocht gebruiken als verdedigingspositie. Hierna dook u onder bij uw zussen en bij vrienden en besloten jullie het land te verlaten.

Jullie regelden jullie reis via een smokkelaar. Op 31 januari 2018 verlieten jullie Libanon per vliegtuig. Jullie reisden via Ethiopië, Brazilië en Bolivië naar Spanje. In Spanje konden jullie de luchthaven verlaten en van Spanje reisden jullie illegaal naar België. Op 14 februari 2018 kwam u aan in België en op 16 februari 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden jullie de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en geboorteaktes van uzelf, uw partner en uw vier kinderen, jullie huwelijksakte, jullie UNRWA-kaart en een UNRWA woonattest, een brief van de PLO, een attest van het volkscomité, vaccinatiekaarten en documenten over de medische opvolging van uw kinderen, een psychologisch attest in hoofde uw zoon A., tekeningen van uw kinderen, artikels over incidenten in Ayn al-Hilwe, print-outs over de diensten van de UNRWA en een document over de burgerrechten van Palestijnen in Libanon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze

uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie verslag persoonlijk onderhoud IIA(...)) dd. 15/05/2019 [CGVS I], p. 16 en zie de voorgelegde UNRWA-documenten).

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Het aandeel van de islamisten in uw vluchtrelaas is niet aannemelijk.

Ten eerste werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo vertelde u dat de gevechten in Ayn al-Hilwe op een donderdag begonnen en bij u in de straat begonnen ze op vrijdag (zie CGVS I, p. 18). De gevechten in het kamp waren dus al een dag aan de gang toen de islamisten bij jullie binnenvielen. Uw vrouw zei echter dat het allemaal redelijk plots gebeurde, dat de gevechten een half uur of een uur bezig waren toen ze bij jullie thuis binnenvielen (zie verslag persoonlijk onderhoud G. A. A. dd. 15/05/2019 [CGVS A], p. 11-12). Ook vertelde u dat jullie bij jullie vlucht uit het huis een valies meenamen met daarin kleren en de belangrijkste documenten (zie CGVS I, p. 18), terwijl uw vrouw zegt dat jullie geen valies konden meenemen (zie CGVS A, p. 12). Dit zijn concrete en opvallende elementen waarvan men zou denken dat jullie ze nog zouden weten indien het om werkelijke gebeurtenissen gaat.

Ten tweede doet zich een belangrijk probleem voor bij het attest van het volkscomité dat u voorlegt. Dit attest spreekt over uw problemen met de islamisten: dat u wordt vervolgd door radicale en onbekende groeperingen en dat u bedreigd werd met de dood, waardoor u niet kan terugkeren naar het kamp (zie CGVS I, p. 14 en zie het voorgelegde attest van het volkscomité). Dit attest is echter gedateerd april 2017, terwijl u duidelijk stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat er in april gevechten hadden plaatsgevonden, maar dat uw probleem met de islamisten zich pas voordeed in augustus (zie CGVS I, p. 13, 14). Met deze datering geconfronteerd stelt u dat de datum fout is, niet de inhoud (zie CGVS I, p. 14-15). Het zou echter bevreemdend zijn dat het comité per ongeluk een dergelijk compleet foute datering zou schrijven. Het document spreekt wel degelijk uw verklaringen tegen wanneer het stelt dat er in april gebeurtenissen plaats vonden die volgens u pas in augustus plaats vonden. Het is onwaarschijnlijk dat het attest dit zodanig fout zou hebben moest het reële gebeurtenissen attesteren.

Ten derde is het standpunt van de islamisten in uw relaas inherent onlogisch. Volgens jullie verklaringen zouden ze u hebben verweten dat u hen probeerde tegen te houden terwijl u Fatah wel toeliet in uw huis. Daarom zouden ze u ervan hebben beschuldigd spion te zijn (zie CGVS I, p. 12, 21 en zie CGVS A, p. 9). Dit kan echter hoegenaamd niet overtuigen. Indien men de lijn van uw relaas volgt is het toch vanzelfsprekend dat een huiseigenaar protesteert wanneer vreemden zijn huis binnendringen, zeker wanneer die vreemden van plan zijn het huis als gevechtspositie te gebruiken hetgeen uiteraard gevaar voor de bewoners en schade aan het huis met zich meebrengt. In die zin kan er geen enkele politieke overtuiging gelezen worden achter het feit dat u hen probeerde tegen te houden. U bent gewoon een huisvader die zijn huis en familie wilt vrijwaren. Daarnaast kan het, begrijpelijk overigens, geen zeer doorgedreven poging zijn geweest hen tegen te houden, want uiteindelijk kwam het er op neer dat ze

niet naar u luisterden en u opzij duwden (zie CGVS I, p. 12). Tot hiertoe deed u niets dat zou kunnen maken dat de islamisten zouden denken dat u aan de zijde van Fatah tegen de islamisten zou staan. Verder zouden ze u kwalijk nemen dat u Fatah wel toeliet in uw huis. Dit is echter onzinnig. Volgens jullie verklaringen heeft Fatah klaarblijkelijk gewapenderhand uw huis op de islamisten veroverd (zie CGVS I, p. 22). Daaruit volgt toch vanzelfsprekend dat de islamisten zich ervan bewust zijn dat de aanwezigheid van Fatah in uw huis niet het gevolg is van uw uitnodiging of toelating, maar van de gevechten die zij met Fatah voerden, waarbij de islamisten gedwongen waren uw huis op te geven. U heeft daar hoegenaamd niets mee te maken en dat moeten uitgerekend de islamisten toch weten. Ze waren immers zelf betrokken bij de gevechten die als gevolg hadden dat Fatah uiteindelijk in uw huis trok. Ten slotte is het toch evident dat u, binnen uw relaas, enkel en alleen nadeel ondervond door de aanwezigheid van Fatah in uw huis: u kan er zelf niet in wonen en uw huis vormt een doelwit voor islamisten. Dan lijkt het zonder meer logisch er van uit te gaan dat Fatah daar tegen uw wil zit. Samengevat kan er geen enkele grond worden gezien voor de bedreiging door de islamisten. Hiermee geconfronteerd stelt u dat deze groep geen menselijke gevoelens heeft (zie CGVS, p. 22). Dit is echter geen dienstig argument. Ook de bewuste islamisten van uw vluchtrelaas zijn immers tot op zekere hoogte rationele actoren. Wanneer u hen in uw verklaringen volstrekt onlogische daden in de schoenen schuift, kan dat niet overtuigen.

Uit de bovenstaande punten volgt dat in elk geval de bedreiging door de islamisten niet geloofwaardig is. Ook rijzen er grote twijfels bij de geloofwaardigheid van de beweerde inval door de islamisten.

Vervolgens dienen ook vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de bezetting van jullie huis door Fatah, omwille van de volgende bevindingen:

Jullie spreken elkaar tegen over hoeveel keer uw vrouw nog in jullie huis kwam na jullie vertrek. U stelt dat jullie nog twee of drie keer samen gingen (zie CGVS I, p. 13). Uw vrouw stelt echter duidelijk dat zij maar één keer ging en daarna niet meer terug ging (zie CGVS A, p. 9). Gezien zij het zo duidelijk stelt is het bevreemdend dat u zou zeggen dat ze meer dan één keer ging en maar bij benadering zou kunnen zeggen hoeveel keer.

Een ander opvallend element is dat uw vrouw niet kan zeggen wat u precies ondernam om de mannen van Fatah uit jullie huis te doen vertrekken. Zoals hierboven geargumenteed is de bedreiging door de islamisten niet geloofwaardig. Dat zou betekenen dat de voornaamste hindernis voor een normaal leven in het kamp de bezetting van jullie huis door Fatah is. In dat geval spreekt het voor zich dat eventuele pogingen om Fatah te doen vertrekken voor zowel u als uw vrouw zeer relevant zijn. Daaruit volgt dat men zou verwachten dat uw vrouw helder zou kunnen zeggen wat u precies deed om Fatah te doen vertrekken. Uw vrouw kan echter slechts zeggen dat u met hen sprak. Gevraagd met wie precies, kan ze niets preciezer zeggen dan 'mensen van Fatah' (zie CGVS A, p. 14-15). Nochtans valt hier wel degelijk wat over te vertellen indien men uw verklaringen volgt: u zou met de mannen hebben gesproken die in uw huis aanwezig waren en vervolgens zou u met A. A. a.-A. zijn gaan praten, de leider van Fatah in de al-Tiri-wijk (zie CGVS, p. 22). Het is bevreemdend dat uw vrouw niet meer kon uitleggen hierover.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de

armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nogmaals aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen jullie identiteit, gezinssituatie en jullie UNRWA-registratie, hetgeen elementen zijn die het CGVS niet in twijfel trekt. Het attest van het volkscomité werd hierboven reeds besproken. De brief van de PLO (zie CGVS I, p. 14 en zie de voorgelegde brief) attesteert schade aan jullie huis, wat het CGVS op zich niet in twijfel trekt. De brief stelt dat uw huis werd gebruikt door de islamisten maar zegt niets over de inval terwijl jullie nog daar waren of over hun bedreigingen. Van een brief van de PLO, die hoofdzakelijk uit Fatah bestaat, zou men eventueel ook verwachten dat ze de aanwezigheid van hun strijders in uw huis zouden attesteren, maar dat is niet het geval. U legt informatie voor over de vermindering van diensten van de UNRWA, maar deze informatie is slechts zeer summier en doet geen afbreuk aan de bespreking van de UNRWA-dienstverlening hierboven. De artikels over incidenten in Ayn al-Hilwe betreffen de veiligheidssituatie in het kamp. Deze wordt in detail hieronder besproken. Het document van de mukhtar over arbeidsmarktbeperkingen voor Palestijnen in Libanon heeft betrekking op jullie levensomstandigheden en die worden hieronder besproken. Het psychologisch attest van Ahmed en tot op zekere hoogte de tekeningen die jullie voorleggen ondersteunen de PTSS-symptomen van Ahmed. Het CGVS ontkent niet dat uw kinderen en Ahmed in het bijzonder in Ayn al-Hilwe traumatiserende ervaringen opliepen tijdens de momenten dat er in het kamp gevechten plaats vonden. De bedreiging tegen jullie is echter, zoals hierboven geargumenteed, niet geloofwaardig en dit attest kan de geloofwaardigheid daarvan niet herstellen, gezien het niet specifiek op jullie relaas ingaat. Verder moet gezegd dat de traumatische ervaringen waarvan melding in het attest eerder geen betrekking lijken te hebben op de gevechten van april en augustus 2017. Er is sprake van ervaringen op jongere leeftijd, bedreigingen, ernstig misbruik en de relationele problemen van zijn ouders.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in

beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Indien men aanneemt dat mannen van Fatah nog steeds in uw huis zijn gestationeerd, dan moet daarop gezegd dat dit, volgens uw verklaringen, slechts tijdelijk is (zie CGVS I, p. 19, 22). In principe kan u er dus, binnen de context van uw relaas, wel op rekenen na verloop weer in uw huis te kunnen.

Belangrijker is dat u, zelfs indien u momenteel niet in uw eigen huis kan, duidelijk onderdak kan vinden via uw netwerk. Tijdens de gevechten konden jullie immers terugvallen op onderdak bij uw zussen in Ayn al-Hilwe en bij uw schoonfamilie (zie CGVS I, p. 9, 18, 20). Ook belangrijk te vermelden is dat u een oom heeft die zakenman is in Saoedi-Arabië, maar nog steeds een huis in Libanon heeft voor als hij op bezoek komt (zie CGVS I, p. 10). Een tante van uw vrouw woont in de VS en heeft een leegstaand huis in Tyrus (zie CGVS A, p. 7-8). Dit zijn twee huizen die in de regel leeg staan en waarvan men er toch van uit mag gaan dat u er, in geval van nood, tijdelijk een onderkomen kan vinden.

Qua inkomen hebt u relevante ervaring als automechanicien en taxichauffeur (zie CGVS I, p. 6). Belangrijker is uw netwerk. U en uw vrouw hebben tezamen een ruim familiaal netwerk in Libanon dat u bij een terugkeer naar Libanon kan opvangen. U heeft zes broers en zussen in Libanon. Twee zussen wonen bij uw moeder en werken zelf niet. De andere vier hebben inkomsten uit bescheiden maar in principe stabiele jobs als schoonmaker bij de UNRWA, lasser, taxichauffeur en metser (zie CGVS I, p. 4-5). Uw vrouw heeft zes broers en zussen in Libanon. Een van hen is werkeloos maar de overigen hebben inkomsten uit vooral redelijk stabiele jobs zoals schilder, taxichauffeur, bewaker bij Fatah, werknemers bij een sloopbedrijf en het geven van privéles (zie CGVS A, p. 6-7). Uw schoonvader was vroeger een officier bij Fatah en krijgt een pensioen van LL 600.000 of USD 400 per maand (zie CGVS A, p. 7). Verder hebben jullie tezamen elf ooms en tantes in Libanon (zie CGVS I, p. 10-11 en zie CGVS A, p. 7-8). Zij hebben inkomsten uit zaken als lesgeven op het UNRWA-instituut van Siblin, landbouwgronden, een pensioen voor martelaren, een groentekraam, bewaker voor Fatah, de verhuur van een appartement en een taxi. Drie zijn werkeloos en worden door hun kinderen onderhouden. Een is gehandicapt en wordt door haar broers onderhouden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardig situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden

en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...)1987 in Sidon. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw ouders wonen in het vluchtelingenkamp voor Palestijnen Rashidiyya bij Tyrus. U heeft zeven broers en zussen die allen in Libanon verblijven.

U woonde steeds met uw familie in Rashidiyya tot uw huwelijk van 10 oktober 2007 met I. I. A. (o.v.: 8.593.081 – CGVS: 18/11485). Dan verhuisden jullie naar een eigen huis in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe bij Sidon. Jullie kregen vier kinderen. Jullie reisden met heel het gezin naar België.

Jullie woonden in Ayn al-Hilwe in de al-Tiri-wijk. Uw man werkte als taxichauffeur in een officiële taxi.

In april 2017 en augustus 2017 vonden in het kamp gevechten plaats tussen Fatah en islamistische strijders. Tijdens de gevechten in augustus 2017 vielen islamisten plots jullie huis binnen om jullie bovenverdieping te gebruiken als positie van waaruit ze op mannen van Fatah konden vuren. Uw man wilde hen tegenhouden maar ze dwongen hem opzij. Strijders van Fatah beantwoordden het vuur en begonnen dus op uw huis te schieten. Hierdoor ontvluchtten jullie het huis. Uw man bracht u en jullie kinderen naar uw familie in Rashidiyya en zelf ging hij die periode bij zijn zussen of bij vrienden in andere wijken van Ayn al-Hilwe verblijven.

Nadat de gevechten ten einde waren wilden jullie gaan kijken naar jullie huis. Het was zwaar beschadigd en mannen van Fatah hadden zich erin gestationeerd. Bij die gelegenheid lieten ze jullie het huis niet binnen omdat ze dachten dat er op de bovenverdieping misschien nog explosieven zouden kunnen liggen. De mannen van Fatah zeiden dat ze in uw huis bleven om te verhinderen dat de islamisten zouden terugkeren naar de wijk. Enkele dagen later konden jullie wel gaan kijken en de schade opnemen. Toen uw man er later nog een keer was werd hij opgebeld: het was een van de islamisten die hem beschuldigde van spion te zijn voor Fatah en hem bedreigde. Ze namen hem kwalijk dat hij de islamisten had proberen tegen te houden toen ze uw huis binnenvielen terwijl Fatah nadien blijkbaar het huis mocht gebruiken als verdedigingspositie. Hierna dook uw man onder bij zijn zussen en bij vrienden en besloten jullie het land te verlaten.

Jullie regelden jullie reis via een smokkelaar. Op 31 januari 2018 verlieten jullie Libanon per vliegtuig. Jullie reisden via Ethiopië, Brazilië en Bolivië naar Spanje. In Spanje konden jullie de luchthaven verlaten en van Spanje reisden jullie illegaal naar België. Op 14 februari 2018 kwam u aan in België en op 16 februari 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden jullie de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en geboorteaktes van uzelf, uw partner en uw vier kinderen, jullie huwelijksakte, jullie UNRWA-kaart en een UNRWA-woonattest, een brief van de PLO, een attest van het volkscomité, vaccinatiekaarten en documenten over de medische opvolging van uw kinderen, een psychologisch attest over uw zoon A., tekeningen van uw kinderen, artikels over incidenten in Ayn al-Hilwe, print-outs over de diensten van de UNRWA en een document over de burgerrechten van Palestijnen in Libanon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in aannemelijk te maken dat hij het UNRWA-mandaatgebied moest verlaten om redenen buiten zijn wil. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde motieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u gedwongen was het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen buiten uw wil. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie verslag persoonlijk onderhoud I.I. A. dd. 15/05/2019 [CGVS I], p. 16 en zie de voorgelegde UNRWA-documenten).

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Het aandeel van de islamisten in uw vluchtrelaas is niet aannemelijk.

Ten eerste werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo vertelde u dat de gevechten in Ayn al-Hilwe op een donderdag begonnen en bij u in de straat begonnen ze op vrijdag (zie CGVS I, p. 18). De gevechten in het kamp waren dus al een dag aan de gang toen de islamisten bij jullie binnenvielen. Uw vrouw zei echter dat het allemaal redelijk plots gebeurde, dat de gevechten een half uur of een uur bezig waren toen ze bij jullie thuis binnenvielen (zie verslag persoonlijk onderhoud G. A. A. dd. 15/05/2019 [CGVS A], p. 11-12). Ook vertelde u dat jullie bij jullie vlucht uit het huis een valies meenamen met daarin kleren en de belangrijkste documenten (zie CGVS I, p. 18), terwijl uw vrouw zegt dat jullie geen valies konden meenemen (zie CGVS A, p. 12). Dit zijn concrete en opvallende elementen waarvan men zou denken dat jullie ze nog zouden weten indien het om werkelijke gebeurtenissen gaat.

Ten tweede doet zich een belangrijk probleem voor bij het attest van het volkscomité dat u voorlegt. Dit attest spreekt over uw problemen met de islamisten: dat u wordt vervolgd door radicale en onbekende groeperingen en dat u bedreigd werd met de dood, waardoor u niet kan terugkeren naar het kamp (zie CGVS I, p. 14 en zie het voorgelegde attest van het volkscomité). Dit attest is echter gedateerd april 2017, terwijl u duidelijk stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat er in april gevechten hadden plaatsgevonden, maar dat uw probleem met de islamisten zich pas voordeed in augustus (zie CGVS I, p. 13, 14). Met deze datering geconfronteerd stelt u dat de datum fout is, niet de inhoud (zie CGVS I, p. 14-15). Het zou echter bevreemdend zijn dat het comité per ongeluk een dergelijk compleet foute datering zou schrijven. Het document spreekt wel degelijk uw verklaringen tegen wanneer het stelt dat er in april gebeurtenissen plaats vonden die volgens u pas in augustus plaats vonden. Het is onwaarschijnlijk dat het attest dit zodanig fout zou hebben moest het reële gebeurtenissen attesteren.

Ten derde is het standpunt van de islamisten in uw relaas inherent onlogisch. Volgens jullie verklaringen zouden ze u hebben verweten dat u hen probeerde tegen te houden terwijl u Fatah wel toeliet in uw huis. Daarom zouden ze u ervan hebben beschuldigd spion te zijn (zie CGVS I, p. 12, 21 en zie CGVS A, p. 9). Dit kan echter hoegenaamd niet overtuigen. Indien men de lijn van uw relaas volgt is het toch vanzelfsprekend dat een huiseigenaar protesteert wanneer vreemden zijn huis binnendringen, zeker wanneer die vreemden van plan zijn het huis als gevechtspositie te gebruiken hetgeen uiteraard gevaar voor de bewoners en schade aan het huis met zich meebrengt. In die zin kan er geen enkele politieke overtuiging gelezen worden achter het feit dat u hen probeerde tegen te houden. U bent gewoon een huisvader die zijn huis en familie wilt vrijwaren. Daarnaast kan het, begrijpelijk overigens, geen zeer doorgedreven poging zijn geweest hen tegen te houden, want uiteindelijk kwam het er op neer dat ze niet naar u luisterden en u opzij duwden (zie CGVS I, p. 12). Tot hiertoe deed u niets dat zou kunnen maken dat de islamisten zouden denken dat u aan de zijde van Fatah tegen de islamisten zou staan. Verder zouden ze u kwalijk nemen dat u Fatah wel toeliet in uw huis. Dit is echter onzinnig. Volgens jullie verklaringen heeft Fatah klaarblijkelijk gewapenderhand uw huis op de islamisten veroverd (zie CGVS I, p. 22). Daaruit volgt toch vanzelfsprekend dat de islamisten zich ervan bewust zijn dat de aanwezigheid van Fatah in uw huis niet het gevolg is van uw uitnodiging of toelating, maar van de gevechten die zij met Fatah voerden, waarbij de islamisten gedwongen waren uw huis op te geven. U heeft daar hoegenaamd niets mee te maken en dat moeten uitgerekend de islamisten toch weten. Ze waren immers zelf betrokken bij de gevechten die als gevolg hadden dat Fatah uiteindelijk in uw huis trok. Ten slotte is het toch evident dat u, binnen uw relaas, enkel en alleen nadeel ondervond door de aanwezigheid van Fatah in uw huis: u kan er zelf niet in wonen en uw huis vormt een doelwit voor islamisten. Dan lijkt het zonder meer logisch er van uit te gaan dat Fatah daar tegen uw wil zit. Samengevat kan er geen enkele grond worden gezien voor de bedreiging door de islamisten. Hiermee geconfronteerd stelt u dat deze groep geen menselijke gevoelens heeft (zie CGVS, p. 22). Dit is echter geen dienstig argument. Ook de bewuste islamisten van uw vluchtrelaas zijn immers tot op zekere hoogte rationele actoren. Wanneer u hen in uw verklaringen volstrekt onlogische daden in de schoenen schuift, kan dat niet overtuigen.

Uit de bovenstaande punten volgt dat in elk geval de bedreiging door de islamisten niet geloofwaardig is. Ook rijzen er grote twijfels bij de geloofwaardigheid van de beweerde inval door de islamisten.

Vervolgens dienen ook vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de bezetting van jullie huis door Fatah, omwille van de volgende bevindingen:

Jullie spreken elkaar tegen over hoeveel keer uw vrouw nog in jullie huis kwam na jullie vertrek. U stelt dat jullie nog twee of drie keer samen gingen (zie CGVS I, p. 13). Uw vrouw stelt echter duidelijk dat zij maar één keer ging en daarna niet meer terug ging (zie CGVS A, p. 9). Gezien zij het zo duidelijk stelt is het bevreemdend dat u zou zeggen dat ze meer dan één keer ging en maar bij benadering zou kunnen zeggen hoeveel keer.

Een ander opvallend element is dat uw vrouw niet kan zeggen wat u precies ondernam om de mannen van Fatah uit jullie huis te doen vertrekken. Zoals hierboven geargumenteed is de bedreiging door de islamisten niet geloofwaardig. Dat zou betekenen dat de voornaamste hindernis voor een normaal leven in het kamp de bezetting van jullie huis door Fatah is. In dat geval spreekt het voor zich dat eventuele pogingen om Fatah te doen vertrekken voor zowel u als uw vrouw zeer relevant zijn. Daaruit volgt dat men zou verwachten dat uw vrouw helder zou kunnen zeggen wat u precies deed om Fatah te doen vertrekken. Uw vrouw kan echter slechts zeggen dat u met hen sprak. Gevraagd met wie precies, kan ze niets preciezer zeggen dan 'mensen van Fatah' (zie CGVS A, p. 14-15). Nochtans valt hier wel degelijk wat over te vertellen indien men uw verklaringen volgt: u zou met de mannen hebben gesproken die in uw huis aanwezig waren en vervolgens zou u met A. A. a.-A. zijn gaan praten, de leider van Fatah in de al-Tiri-wijk (zie CGVS, p. 22). Het is bevreemdend dat uw vrouw niet meer kon uitleggen hierover.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior

management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nogmaals aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen jullie identiteit, gezinssituatie en jullie UNRWA-registratie, hetgeen elementen zijn die het CGVS niet in twijfel trekt. Het attest van het volkscomité werd hierboven reeds besproken. De brief van de PLO (zie CGVS I, p. 14 en zie de voorgelegde brief) attesteert schade aan jullie huis, wat het CGVS op zich niet in twijfel trekt. De brief stelt dat uw huis werd gebruikt door de islamisten maar zegt niets over de inval terwijl jullie nog daar waren of over hun bedreigingen. Van een brief van de PLO, die hoofdzakelijk uit Fatah bestaat, zou men eventueel ook verwachten dat ze de aanwezigheid van hun strijders in uw huis zouden attesteren, maar dat is niet het geval. U legt informatie voor over de vermindering van diensten van de UNRWA, maar deze informatie is slechts zeer summier en doet geen afbreuk aan de bespreking van de UNRWA-dienstverlening hierboven. De artikels over incidenten in Ayn al-Hilwe betreffen de veiligheidssituatie in het kamp. Deze wordt in detail hieronder besproken. Het document van de mukhtar over arbeidsmarktbeperkingen voor Palestijnen in Libanon heeft betrekking op jullie levensomstandigheden en die worden hieronder besproken. Het psychologisch attest van Ahmed en tot op zekere hoogte de tekeningen die jullie voorleggen ondersteunen de PTSS-symptomen van Ahmed. Het CGVS ontkent niet dat uw kinderen en Ahmed in het bijzonder in Ayn al-Hilwe traumatiserende ervaringen opliepen tijdens de momenten dat er in het kamp gevechten plaats vonden. De bedreiging tegen jullie is echter, zoals hierboven geargumenteed, niet geloofwaardig en dit attest kan de geloofwaardigheid daarvan niet herstellen, gezien het niet specifiek op jullie relaas ingaat. Verder moet gezegd dat de traumatische ervaringen waarvan melding in het attest eerder geen

betrekking lijken te hebben op de gevechten van april en augustus 2017. Er is sprake van ervaringen op jongere leeftijd, bedreigingen, ernstig misbruik en de relationele problemen van zijn ouders.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Indien men aanneemt dat mannen van Fatah nog steeds in uw huis zijn gestationeerd, dan moet daarop gezegd dat dit, volgens uw verklaringen, slechts tijdelijk is (zie CGVS I, p. 19, 22). In principe kan u er dus, binnen de context van uw relaas, wel op rekenen na verloop weer in uw huis te kunnen.

Belangrijker is dat u, zelfs indien u momenteel niet in uw eigen huis kan, duidelijk onderdak kan vinden via uw netwerk. Tijdens de gevechten konden jullie immers terugvallen op onderdak bij uw zussen in Ayn al-Hilwe en bij uw schoonfamilie (zie CGVS I, p. 9, 18, 20). Ook belangrijk te vermelden is dat u een oom heeft die zakenman is in Saoedi-Arabië, maar nog steeds een huis in Libanon heeft voor als hij op bezoek komt (zie CGVS I, p. 10). Een tante van uw vrouw woont in de VS en heeft een leegstaand huis in Tyrus (zie CGVS A, p. 7-8). Dit zijn twee huizen die in de regel leeg staan en waarvan men er toch van uit mag gaan dat u er, in geval van nood, tijdelijk een onderkomen kan vinden.

Qua inkomen hebt u relevante ervaring als automechanicien en taxichauffeur (zie CGVS I, p. 6). Belangrijker is uw netwerk. U en uw vrouw hebben tezamen een ruim familiaal netwerk in Libanon dat u bij een terugkeer naar Libanon kan opvangen. U heeft zes broers en zussen in Libanon. Twee zussen wonen bij uw moeder en werken zelf niet. De andere vier hebben inkomsten uit bescheiden maar in principe stabiele jobs als schoonmaker bij de UNRWA, lasser, taxichauffeur en metser (zie CGVS I, p. 4-5). Uw vrouw heeft zes broers en zussen in Libanon. Een van hen is werkeloos maar de overigen hebben inkomsten uit vooral redelijk stabiele jobs zoals schilder, taxichauffeur, bewaker bij Fatah, werknemers bij een sloopbedrijf en het geven van privéles (zie CGVS A, p. 6-7). Uw schoonvader was vroeger een officier bij Fatah en krijgt een pensioen van LL 600.000 of USD 400 per maand (zie CGVS A, p. 7). Verder hebben jullie tezamen elf ooms en tantes in Libanon (zie CGVS I, p. 10-11 en zie CGVS A, p. 7-8). Zij hebben inkomsten uit zaken als lesgeven op het UNRWA-instituut van Siblin, landbouwgronden, een pensioen voor martelaren, een groentekraam, bewaker voor Fatah, de verhuur van een appartement en een taxi. Drie zijn werkeloos en worden door hun kinderen onderhouden. Een is gehandicapt en wordt door haar broers onderhouden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers geven toelichting bij de betekenis van de beginselen die zij *in casu* geschonden achten en stellen dat uit wat zij verder uiteenzetten blijkt dat de commissaris-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding en rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekers wijzen erop dat het verzoek om internationale bescherming van Palestijnse vluchtelingen die onder het mandaat van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) vallen wordt beoordeeld volgens het regime van artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Onder artikel 1, D, eerste lid van het Verdrag van Genève worden Palestijnse vluchtelingen in eerste instantie uitgesloten van de toepassing van dit verdrag. Verzoekers menen dat de uitsluitingsgrond echter niet meer van toepassing is op hen. Onder verwijzing naar het arrest *El Kott* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 19 december 2012, C-364/11, stellen verzoekers dat zij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor het voor de UNRWA onmogelijk was hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoekers menen dat zij dus van rechtswege als vluchteling dienen te worden erkend.

Inzake de bijstand van UNRWA stellen verzoekers dat zij wel geregistreerd waren bij UNRWA maar dat de hulp die ze kregen ontoereikend was: de medische bijstand was onvoldoende (ze kregen enkel pijnstillers en geen verzorging), ze hebben nooit enige vorm van voedselhulp ontvangen, ze kregen geen financiële hulp. Verzoeker mag als Palestijn slechts een beperkt aantal beroepen uitoefenen.

Verzoekers wijzen erop dat verzoekster en zoon Ah. psychologische bijstand nodig hebben. Verzoekers verwijzen naar de attesten gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat de kinderen traumatische ervaringen meemaakten, maar dat hij stelt dat het over andere zaken zou gaan dan de gevechten. Hiermee verlegt de commissaris-generaal op gekunstelde wijze de focus. Uit hun persoonlijke interviews blijkt dat zowel verzoeker als verzoekster verklaard hebben dat de problemen van hun zoon het kamp, de levensomstandigheden en de beschieting en aanval op hun huis betreffen, eerder dan familiale problemen. Verzoekers stellen dat UNRWA niet in staat is om de nodige psychologische en psychiatrische bijstand aan hun zoon te bieden. De commissaris-generaal heeft niet onderzocht of er psychologische bijstand kan geleverd worden door UNRWA, ondanks de psychologische problemen van het kind. Verzoekster zelf kampt ook met psychologische problemen door de militaire oefeningen in de buurt van het opvangcentrum in Sint-Niklaas, verzoekers verwijzen naar het psychologisch attest in hoofde van verzoekster en naar het persoonlijk interview van verzoeker. Dit werd evenmin onderzocht.

Verzoekers wijzen erop dat de situatie in het Ayn al-Hilwe kamp ook allesbehalve is voor Palestijnse vluchtelingen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar het rapport van het UK Home Office "*Country Policy and information Note Lebanon: Palestinians*" van juni 2018. Er is ook een financiële crisis die het voortbestaan van de UNRWA bedreigt: de Verenigde Staten hebben hun bijdragen voor 2018 drastisch verminderd en voor 2019 zelfs stopgezet, wat een ongezien tekort veroorzaakt. De commissaris-generaal verwijst in de beslissingen naar de COI-Focus "*UNRWA Financial crisis and impact on its programs*" van 9 augustus 2019 maar verzoekers stellen meer recente informatie te hebben die weldegelijk stelt dat de UNRWA niet naar behoren kan functioneren. Verzoekers verwijzen naar een

artikel van The Media Line *"UNRWA schools open despite financial crisis"* van 2 september 2019. Verzoekers verwijzen naar overige persartikels, een rapport van de Euro-Mediterranean Human Rights Monitor en de COI-Focus *"UNRWA Financial crisis and impact on its programs"* van 9 augustus 2019, die bij het verzoekschrift worden gevoegd, om aan te duiden dat de dienstverlening en meer bepaald psychologische hulp niet meer beschikbaar is. Verzoekers concluderen dat verzoekster en hun zoon Ah. een kwetsbaar profiel hebben gezien hun nood aan psychologische steun en dat zij zich daardoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden, waardoor ze van rechtswege als vluchteling moeten worden erkend. De beschikbaarheid van psychologische ondersteuning werd niet onderzocht, waardoor het dossier minstens moet worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal.

Inzake de problemen met Islamisten en de bezetting van hun huis, stellen verzoekers dat er geen tegenstrijdigheden zijn in hun verklaringen, dat de houding van de islamisten wel degelijk logisch te noemen is en dat het attest van het volkscomité een materiële vergissing bevat. Zij verduidelijken dit als volgt:

"Aangaande de problemen met Islamisten en de bezetting van het huis van verzoekende partijen.

4.4.1 Aangaande vermeende tegenstrijdigheden

Het CGVS stelt in de bestreden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen van de Islamisten aan het adres van verzoeker en aan het feit dat het huis van verzoekende partijen nog steeds bezet wordt door Fatah.

Het CGVS verwijst naar vermeende tegenstrijdigheden tussen het asielrelaas van de verzoekende partijen alsook de onlogische houding van de Islamisten.

De verzoekende partijen kunnen hiermee niet akkoord gaan.

Beide verzoekende partijen situeren het begin van de gevechten op hetzelfde moment, terwijl dit niet het geval zou zijn volgens het CGVS. Indien het CGVS de verklaringen zorgvuldig zou hebben bekeken, was het duidelijk dat er geen tegenstrijdigheid is.

De verzoeker verklaarde dat de gevechten in het kamp Ayn al-Hilwe begonnen op donderdag en in zijn straat op vrijdag (Notities persoonlijk onderhoud Isa p. 18). De verzoekster verklaarde het volgende:

Toen de mannen jullie huis binnenvallen, was het gevecht al bezig, hoe lang was het al bezig?

- het gebeurde plotseling. Ze begonnen plotseling te schieten. We waren toen thuis. We hoorden mensen zeggen: ze vielen de wijk binnen. Toen ze in ons huis kwamen probeerde I. hen tegen te houden. Ze duwden hem [PO houdt tegen]

Let even op mijn vraag. Ze vielen bij jullie binnen. Hoe lang waren de gevechten al bezig?

- Misschien een halfuur, 1 uur Hoorden jullie het gevecht aan de gang?

- Ja

- We dachten zoals altijd. Schieten op elkaar en dan wordt het rustig. Een paar dagen voordien werd ook gevochten. Daarom dachten wij dat het deze keer ook snel zou stoppen. Maar deze keer is Bilal 3arqub heeft iemand vermoord en zich verscholen bij Bilal Badr.

(Notities persoonlijk onderhoud G. p. 11)

De gevechten in de wijk van de verzoekende partijen waren gestart op vrijdag. De verzoekster verklaarde dat ze een paar dagen ervoor ook werd gevochten, wat niet tegenstrijdig is. De gevechten zijn op vrijdag begonnen en na een uur of anderhalf uur zijn de Islamisten in hun huis binnengevallen. Op dezelfde dag zoals beide verzoekende partijen verklaren. Het CGVS zoekt tegenstrijdigheden waar deze niet zijn.

De overige van verklaringen van de verzoekende partijen zijn weldegelijk gedetailleerd en consistent. De verzoeker tekent zijn huis en de bewegingen van de Islamisten en Fatah, hij kan verder ook gedetailleerd de schade aan zijn huis opsommen en vertelt in de detail over de inval. De verklaringen van verzoekster zijn ook consistent met het relaas van haar man.

4.4.2 Aangaande houding van de Islamisten

Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij voornamelijk een vrees heeft ten aanzien van haar minderjarige kinderen. Zij stelt dat een vorige beslissing van de commissaris-generaal werd ingetrokken omdat in geen enkele mate rekening werd gehouden met de vrees die zij had geuit ten aanzien van haar kinderen. Verzoekster citeert het deel van de bestreden beslissing dat werd toegevoegd aan de ingetrokken beslissing en stelt dat de commissaris-generaal hiermee niet voldaan heeft aan zijn motiveringsplicht over haar vrees voor haar minderjarige kinderen.

Verzoekster vervolgt dat zowel uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) als de notities van haar persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zij verklaard heeft te vrezen voor haar kinderen. Zij citeert de relevante passages. Het kan volgens haar dan ook niet worden aanvaard dat hier in de eerste (ingetrokken) uitsluitingsbeslissing met geen woord

over wordt gerept en dat de bestreden beslissing werd genomen zonder haar hier voorafgaandelijk opnieuw over te horen. Verzoekster meent dat de motivering die hierover in de bestreden beslissing is opgenomen niet voldoende is gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoekster citeert vervolgens artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, waarvan de vierde paragraaf voorschrijft dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissarisgeneraal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, en stelt dat haar advocaat daarom heeft voorgesteld dat haar oudste zoon zou worden gehoord. Zij zet in dit verband het volgende uiteen:

Het CGVS stelt dat de houding van de Islamisten inherent onlogisch is, gelet op het feit dat verzoeker zich als normale huiseigenaar gedroeg en hen niet tot hun woonst toeliet.

Het CGVS stelt ook dat Fatah de woonst van verzoeker veroverde en dus wist dat de verzoeker hen niet actief had binnengelaten.

De verzoekende partijen kunnen hiermee niet akkoord gaan.

Het CGVS maakt een redenering die op geen enkele wijze gestaafd wordt. Het betreft een blote bewering en louter hypothetische veronderstelling. De redenering kan met dezelfde elementen die verzoeker aanhaalt, in de andere richting gekeerd worden.

Deze kan niet opwegen tegen de gedetailleerde verklaring van de verzoekende partijen. Die bevestigen dat de verzoeker de Islamisten verhinderde om binnen te komen in zijn huis. Het feit dat het CGVS de redenering niet logisch vindt, betekent noch niet het relaas van de verzoeker onwaar is. Het betreft een louter subjectieve beoordeling en gevolgtrekking die geenszins gestaafd wordt.

De verzoeker verwijst in zijn verklaring naar de moord op Mahmud Hajir, een man uit de wijk die weigerde om de Islamisten binnen te laten, die hiervoor vermoord werd (Notities persoonlijk onderhoud p. 21)

De verzoeker wenst te verduidelijken dat er ook mensen binnen het kamp zijn die de Islamisten steunen en hen vrijwillig zouden binnenlaten. De rest van de bevolking wordt geïntimideerd en moet gedwongen steun verlenen aan de Islamisten. Diegene die weigeren worden hard aangepakt en moeten als voordeel voor de rest dienen. Elke, zelfs minieme, echt of vermeende tegenstand, wordt in de kiem gesmoord. Het feit dat de verzoeker probeerde de Islamisten de toegang tot zijn woonst te ontfangen, is voor hen een teken van weerstand. De Islamisten verwachten steun van de bewoners van het kamp.

Nadat Fatah de woonst van verzoekende partijen kon veroveren op de Islamisten en als positie gebruiken ter bescherming van de wijk, deed verzoeker, in de ogen van de Islamisten niets om Fatah te verjagen of te protesteren. Volgens de Islamisten konden de strijders van Fatah zijn huis als positie gebruiken.

Bovenstaande houding van de Islamisten is weldegelijk logisch te noemen.

Het CGVS stelt zich onredelijk op door met dezelfde aangebrachte elementen een redenering te maken en de gedetailleerde verklaringen van de verzoekende partijen zomaar ter zijde te schuiven.

4.4.3 Aangaande de bezetting van het huis van verzoekende partijen door Fatah

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bezetting van het huis van de verzoekende partijen door Fatah, omwille van het feit dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van de verzoekende partijen over het aantal keer dat ze naar hun huis zijn teruggekeerd en omdat de verzoekster niet weet wat de verzoeker precies ondernam om de leden van Fatah te doen vertrekken.

De motivering van het CGVS omtrent dit element is niet ernstig.

De verzoekende partijen vragen zich vooreerst af wat de relevantie van de verklaringen over de terugkeer naar de woonst is, ten aanzien het al dan niet bezet zijn ervan.

De verzoeker verklaarde dat hij één keer alleen is geweest en de tweede keer zijn vrouw meegenomen heeft. Die keer mochten ze echter niet binnen omdat er bommen zouden kunnen liggen. De derde keer, de tweede keer dat hij er met zijn vrouw samen was, kon zij reservekleden ophalen voor de kinderen (Notities persoonlijk onderhoud I. p. 13, 19):

U ging wel nog kijken?

- ik ging kijken.

De tweede keer nam ik mijn vrouw mee, want de kinderen hebben geen kleren meer. Toen we daar gingen kreeg ik de telefoon.

Dus u vertrok in augustus uit uw huis. Bent u nadien nog 2 keer in uw huis geweest?

- Of 3 keer. Maar niet meer sinds de telefoon En uw vrouw?

Hetzelfde. We gingen 2 of 3 keer samen.

En dan die keren dat jullie naar jullie huis gingen, dan was fatah aanwezig?

- Ja, en nog steeds.

(Notities persoonlijk onderhoud I. p. 13)

En toen u daarna terugging naar uw huis, was u alleen of met uw vrouw en kinderen?

- De eerste keer ging ik alleen.

En hoeveel later ongeveer ging u met uw vrouw en kinderen?

- 2 of 3 dagen later ongeveer. De eerste keer heeft Fatah ons verboden om boven te gaan. Ze zeiden: je weet nooit, misschien ligt er nog een bom. Voor jouw veiligheid, je mag niet. De tweede keer is ze reserveklaren gaan halen voor de kinderen.

(Notities persoonlijk onderhoud I. p. 19)

De verzoekster verklaarde dat zij een eerste keer met haar man naar huis ging maar dat ze niet binnengelaten werden in de wijk, omdat er nog explosieven zouden kunnen liggen. De tweede keer is zij samen met haar man geweest. Zij stelt wel dat haar man meerdere keren is geweest, maar niet meer terugging nadat hij werd bedreigd:

Dus de Islamisten vielen het huis binnen en jullie gingen weg. Hoe vaak zijn jullie daarna terugggegaan? ik ging 1 keer. Ik zag het beeld, mijn kinderen waren erbij. Ze waren er niet goed van wanneer ze zagen dat hun speelgoed kapot was.

Die ene keer, waarom gingen jullie?

- Alle mensen gingen kijken. Ik ben maar 1 keer gegaan en ik ging niet meer terug.

Is uw man vader gegaan?

[tolk herhaalt vraag]

- Ja (...) ging verschillende keren, tot wanneer hij werd bedreigd via de telefoon. Dan dook hij onder.

(Notities persoonlijk onderhoud G. p. 9)

Jullie gingen samen naar jullie huis kijken, wanneer ongeveer was dat?

- De eerste keer gingen we erheen en we mochten niet binnen. Ze zeiden: misschien zou er een bom binnen liggen en die zou ontploffen. De tweede keer mochten we wel binnen. Dat was ongeveer een week nadat de strijd was gestopt

Die keer dat jullie niet binnen mochten, mochten jullie het huis niet binnen? Of enkele kamers niet?

In de wijk. Want ze zeiden dat er bommen waren die nog niet ontploften.

(Notities persoonlijk onderhoud G. p. 13)

Het is dan ook niet tegenstrijdig wanneer de verzoekster stelt dat zij slechts één keer effectief in het huis is geweest. De verzoeker stelt dat hij twee of drie keer is geweest om te gaan kijken naar het huis. Hij verklaart echter niet dat hij twee of drie keer binnen is geweest, wat een verschil is.

Het CGVS las het dossier van verzoekende partijen onzorgvuldig en meende een tegenstrijdigheid te hebben gezien.

Uit een nadere analyse van de verklaringen van verzoekende partijen is er geen tegen strijdigheid merkbaar. Het CGVS stelt zich onredelijk omdat het meent hieruit te kunnen afleiden dat de bezitting van de woning niet geloofwaardig is.

Hoeveel keer ze exact naar hun huis zijn teruggekeerd, wijzigt echter niet aan het feit dat hun huis op heden nog steeds door Fatah als controlepost wordt gebruikt, om te verhinderen dat de wijk door de Islamisten wordt heroverd.

Het CGVS vindt het verder vreemd dat verzoekster niet concreet kan vertellen met wie verzoeker allemaal gesproken heeft en wat verzoeker heeft ondernomen om Fatah uit het huis te laten vertrekken. Het CGVS houdt de maatschappelijke context niet voor ogen.

Het is zo dat vrouwen in de Palestijnse gemeenschap in Libanon geen stem hebben en dat het gezinshoofd, nl. verzoeker, de officiële zaken moet regelen. Het is verder zo dat enkel de verzoeker persoonlijk heeft gesproken met de leden van Fatah.

De verzoeker kan hierdoor wel in detail uiteenzetten wie hij allemaal heeft gecontacteerd. De verzoekster geeft enkel de informatie die zij kan weten.

De bovenstaande elementen wegen echter niet op tegen de overige doorleefde en gedetailleerde verklaringen van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen leggen consistente verklaringen af met betrekking tot de inval in huis.

Ze geven aan wie van de islamisten precies binnenvielen en noemden hen bij naam. De verzoekende partijen vertellen in detail vanwaar de islamisten op Fatah vuurden. Ze leggen verder consistente verklaringen af over de schade aan de woning.

Hierboven werd bovendien aangehaald dat deze ervaringen voor verzoekende partijen traumatiserend waren dat verzoekster en haar zoon Ah. kampen met PTSS.

De verzoekende partijen volharden in het feit dat het attest van het volkscomité een materiële vergissing bevat en leggen volgende documenten voor die hun problemen bevestigen:

-Een attest van UNRWA van 28/08/2017 waaruit blijkt dat het huis van de verzoekende partijen is beschadigd (zie stuk 12) ;

-Een attest van Fatah van 18/11/2019 waaruit blijkt dat het huis van verzoekende partijen zich op een strategisch gunstige positie bevindt (zie stuk 13).

Het is zo dat het attest van het volkscomité weldegelijk gebaseerd is op ware gebeurtenissen.

De verzoekende partijen volharden in het feit dat hun huis nog steeds bezet is door Fatah en als controlepost wordt gebruikt.

De verzoekende partijen behouden zich het recht voor om hierover bijkomende documenten voor te leggen.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekende partijen zich in een situatie van persoonlijke ernstige onveiligheid bevonden waardoor ze buiten hun wil Ein Al-Hilwe hebben verlaten.”

Verzoekers verwijzen ten slotte naar de veiligheidssituatie in het kamp Ein Al Hilwe. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze rekening houdt met de Palestijnse origine van verzoekers en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Ze wijzen erop dat Palestijnen in Libanon worden gediscrimineerd en uitgesloten van het publieke leven en citeren in dit verband uit stukken 14 en 16 bij het verzoekschrift en uit het *“Lebanon Livelihoods Economic Opportunities and Challenges for Palestinian and Lebanese in the Shadow of the Syrian Crisis”* van 2017. Verzoekers wijzen erop dat de actuele veiligheidssituatie onstabiel is waarbij spanningen zeer snel ontaarden in gewapende confrontaties, zoals blijkt uit de *COI Focus Libanon actuele veiligheidssituatie* van 14 mei 2019 en uit verschillende persartikels (stukken 17 en 18).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift volgende bijkomende stukken:

- een attest van de psychotherapeut van 18 april 2019 over het kind Ah. (stuk 4);
- een attest van een klinisch psycholoog van 9 november 2019 over verzoekster (stuk 5);
- een uittreksel uit het rapport van de UK Home Office *“Country Policy and Information Note Lebanon: Palestinians”* van juni 2018 (stuk 6);
- een internetartikel van The Media Line *“UNRWA Schools open despite financial crisis”* van 2 september 2019 (stuk 7);
- een internetartikel van Al Jazeera *“Wishing away Palestinian refugees: End of US UNRWA Aid explained”* van 2 september 2019 (stuk 8);
- een internetartikel van Al Jazeera *“UNRWA Boss resigns amid probe into misconduct claims”* van 6 november 2019 (stuk 9);
- een internetartikel van Inter Press Service *“Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef”* van 8 november 2019 (stuk 10);
- een rapport van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor *“Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees”* van maart 2018 (stuk 11);
- een stuk van UNRWA van 28 augustus 2017 opgesteld in het Arabisch zonder vertaling (stuk 12);
- een stuk opgesteld in het Arabisch zonder vertaling, volgens verzoekers een attest van de Fatah (stuk 13);
- een uittreksel uit een rapport van de UK Home Office *“Country Policy and Information Note Lebanon: Palestinians”* van juni 2018 (stuk 14);
- een stuk *“The challenges faced by Palestinian Refugees in Lebanon”* van onbekende datum (stuk 15);
- uittreksels uit het *“Amnesty International Report 2017/2018”* over Libanon (stuk 16);
- een internetartikel van Almanar *“The wanted Bilal al-Arqoub was killed and his sons handed over to the army intelligence”* van 4 augustus 2019 (stuk 17);
- een internetartikel *“Lebanon Camp Ain al-Hilweh to the line of fire again after the assassination of Abu Janda”* van 13 augustus 2019 (stuk 18).

De inventaris vermeldt tevens het stuk *“Lebanon Livelihoods Economic Opportunities and Challenges for Palestinians and Lebanese in the shadow of the Syrian Crisis”* van 2017 maar dit stuk wordt niet bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. De verwerende partij voegt bij de nota volgende documenten:

- COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019;
- *“Palestinians to take labor protests to Parliament, Serail”* The Daily Star;
- Human Rights Council, Written statement submitted by The Palestinian Return Centre Ltd, a non-governmental organization in special consultative status, 3/9/2019.

Op 7 oktober 2020 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij volgende documenten voegt:

- COI Focus Libanon “*De humanitaire en socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon*” van 15 juli 2020 (update) ;
- COI Focus Lebanon – Palestinian Territories “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 (update);
- COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon*” van 27 mei 2020 (update).

In deze aanvullende nota refereert zij aan deze documenten en ook aan de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie van 27 maart 2020 waarvan ze de weblink toevoegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekers een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 18, map met ‘documenten’, identiteitskaarten en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekers elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekers van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekers van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)* van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al hebben zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en artikel 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekers “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van haar opdracht

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019, die de verwerende partij bij de nota voegt, en uit de COI Focus “Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven

vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoekers betogen dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden, dat UNRWA zijn verplichtingen niet meer kan nakomen en zijn mandaat niet meer naar behoren kan vervullen, en verwijzen in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten.

Uit de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit dezelfde informatie blijkt dat UNRWA ook *anno* 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun.

De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19 pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgettoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus *"Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit

een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "Covid-19 flash appeals" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenaakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en poetspersoneel.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. Het "cash assistance" programma in Jordanië, de Westelijke Jordaanoever en Libanon is reeds sinds 2013 bevroren voor nieuwe intakes.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is bijstand te leveren aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in de mogelijkheid is om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De persartikels en de rapporten van maart en juni 2018 die verzoekers neerleggen met betrekking tot de werking van UNRWA doen geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekers tonen met deze persartikels immers niet aan dat de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet correct is.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoekers en onafhankelijk van hun wil die hen dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar "*Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden "om welke reden ook is opgehouden" in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

(i) De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekers (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kunnen genieten, is uiteraard vereist dat zij kunnen terugkeren naar Libanon.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 27 mei 2020 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De Libanese consul in België stelde in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Sinds 1 november 2016 krijgen geregistreerde

Palestijnen die zich in Libanon bevinden biometrische paspoorten uitgereikt (e-paspoort met microchip die onder meer vingerafdrukken bevat). Dit nieuwe paspoort kon in de periode november 2016-juli 2019 alleen in Libanon zelf aangevraagd worden en niet vanuit een buitenlandse ambassade. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. Sinds juli 2019 kunnen Palestijnse vluchtelingen, net zoals Libanese burgers, een biometrisch reisdocument aanvragen in de Libanese ambassade in Brussel. Het eerdere machine-leesbare reisdocument blijft eveneens geldig.

De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Deze dienst is verantwoordelijk voor de Libanese grenscontroles en voor de uitreiking van paspoorten aan Libanezen en Palestijnen. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn één of drie jaar geldig. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. De bewering dat personen hun reisdocument verloren hebben, is in veel gevallen wel weinig aannemelijk, zo zei de consul in 2015 aan Cedoca. De consul stelt dat een vermoeden kan bestaan dat personen die in België asiel aanvragen mogelijk juridische problemen kennen met de Libanese autoriteiten. Hun aanvraag voor een vernieuwing van hun reisdocument wordt daarom zeker grondig onderzocht. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passer uit te reiken. Op 27 maart 2020 stelde de Libanese consul opnieuw aan Cedoca dat een aanvraag tot vernieuwing van een reisdocument op *case-by-case* basis behandeld wordt. De ambassade stuurt de aanvraag en vereiste documenten door naar het Libanese ministerie van Buitenlandse Zaken en de Sûreté Générale, dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitvaardigt. Indien men niet in het bezit is van een verlopen reisdocument wordt soms een laissez-passer verleend. Op de vraag of Palestijnen die Libanon verlieten met een Palestijns paspoort, afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, naar Libanon kunnen terugkeren, stelde de consul dat dit de zaak erg bemoeilijkt. Dit wordt beschouwd als een illegale reis in het geval de betrokken Palestijnse vluchteling wel degelijk recht heeft op een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Wanneer men illegaal het land verlaten heeft, is dit eveneens een ernstige complicatie voor de mogelijkheid tot terugkeer. Er zal dan een zeer grondig onderzoek gebeuren omdat de vraag zich stelt waarom de Palestijnse vluchteling het land niet op een legale manier verliet en of deze mogelijk een probleem kende met de Libanese autoriteiten. De uitkomst zal *case-by-case* gebeuren. De procedure neemt gemiddeld twee maanden in beslag maar gezien de gespannen situatie in Libanon en de coronacrisis neemt dit mogelijks meer tijd in beslag. Wanneer men in het bezit is van een geldig reisdocument kan men volgens de consul vrij naar Libanon terugkeren.

Voormelde informatie werd door Cedoca getoetst bij Palestijnse en diplomatieke instanties, ngo's en ingo's. Een Palestijns diplomaat in Europa stelt op 23 maart 2020 aan Cedoca dat elke in België afgewezen Palestijnse asielzoeker uit Libanon toestemming nodig heeft van de Libanese autoriteiten om terug te kunnen keren en dat dit *case-by-case* beoordeeld wordt. De procedure kan ettelijke maanden in beslag nemen. Volgens twee diplomatieke bronnen in Libanon, gecontacteerd tijdens een Deense onderzoeksmis­sie, staan de Libanese autoriteiten sinds de verkiezingen van mei 2018 weigerachtig ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen zonder statuut in hun huidig land van verblijf, ongeacht of deze terugkeer gedwongen of vrijwillig verloopt. Wanneer een Palestijnse vluchteling na afwijzing van diens asielaanvraag in het buitenland een nieuw reisdocument of laissez-passer aanvraagt, zal deze aanvraag een speciale procedure doorlopen. Een aantal criteria die hierbij geëvalueerd worden, zijn of de uitreis illegaal was en of er sprake is van een verblijf in andere landen zoals bijvoorbeeld Turkije. Pas als het ministerie van Buitenlandse Zaken de aanvraag goedkeurt, wordt deze doorgestuurd naar de Sûreté Générale, die een onderzoek voert naar de persoon en diens registratie. Volgens twee door de Deense onderzoeksmis­sie geconsulteerde diplomatieke bronnen

reikten de Libanese autoriteiten sinds mei 2018 geen identiteits- of reisdocumenten meer uit aan Palestijnse vluchtelingen uit Libanon wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen, tenminste wanneer de overheid van het land waaruit de Palestijnse vluchteling wil terugkeren betrokken is bij de terugkeer. De behandeling van deze aanvragen werd *on hold* gezet. Een door Cedoca gecontacteerde diplomatieke bron stelt dat vrijwillige terugkeer niet onmogelijk is maar dat in de praktijk het politiek klimaat van die aard is dat vrijwillige terugkeer nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt. Hierbij wordt aangestipt dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen. Voorts nam Cedoca contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO) in Libanon. Een beleidsmedewerker stelde in mei 2020 aan Cedoca dat de Sûreté Générale sinds 2012 (de aanvang van de Syrische burgeroorlog en de Syrische vluchtelingencrisis in Libanon) systematisch controle uitvoert bij de aanvraag voor een nieuw reisdocument, wat de procedure verlengt. Palestijnse vluchtelingen uit Libanon in het bezit van een geldig reisdocument kunnen normaal gezien terugkeren naar Libanon. Aanvragen voor een nieuw of hernieuwing van het reisdocument worden *case-by-case* behandeld. Het is erg moeilijk hierbinnen een lijn te trekken of te generaliseren. De Libanese autoriteiten hebben een terugkeerbeleid voor Palestijnen uit het buitenland maar dit is niet transparant. Er bestaan geen geschreven transparante regels maar volgens de bevindingen van de PHRO is het huidige beleid restrictief. De beleidsmedewerker stelt nooit gehoord te hebben van het feit dat een voorafgaandelijke toestemming nodig zou zijn wanneer men wel degelijk in het bezit is van een geldig reisdocument maar geeft aan hoofdzakelijk Palestijnse vluchtelingen uit Libanon te kennen die een legaal verblijf hebben in een ander land. De grootste moeilijkheid stelt zich volgens de PHRO wanneer de betrokken Palestijn Libanon verlaten heeft met een Palestijns paspoort, verkregen op de Palestijnse ambassade in Libanon. Op dit Palestijns paspoort staat bij uitreis uitdrukkelijk gestempeld dat hiermee geen terugkeer mogelijk is naar Libanon. Wanneer het Palestijns paspoort gestempeld werd bij de uitreis zal de Sûreté Générale geen terugkeer op het grondgebied meer toelaten, zelfs wanneer de betrokkene ook in het bezit is van een geldig Libanees identiteitsdocument of reisdocument. Het aantal Palestijnen dat Libanon op die manier verlaten heeft, is volgens de PHRO relatief groot. Palestijnen doen dit omdat zij menen dat dit het risico op een gedwongen repatriëring terug naar Libanon inperkt maar compromitteren hiermee een vrijwillige terugkeer. In juni 2019 stelde de PHRO dat wanneer het dossier een onregelmatigheid bevat, men bij aankomst op de luchthaven van Beiroet riskeert te worden aangehouden. In mei 2020 stelde de beleidsmedewerker opnieuw dat wanneer men in het verleden problemen kende met de Sûreté Générale, men bij aankomst met zekerheid ondervraagd wordt, zo ook in het geval van een illegale uitreis. In dit laatste geval wordt men over het algemeen twee weken vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Dikwijls dient men hierbij ook een som geld te betalen. In het geval van een rechtszaak zal men vastgehouden worden tot de onderzoeksrechter de zaak hoort. Dit gebeurt over het algemeen binnen de acht uren of twee dagen na aankomst. Vervolgens wordt men overgebracht naar het detentiecentrum van de Sûreté Générale. Daar wacht men op het onderzoek van de Sûreté Générale (14 dagen of meer). Rechtszaken betreffen illegale uitreis, misbruik van officiële documenten (vervalst visum in het reisdocument of het reizen met een gerapporteerd verloren reisdocument) of een misdrijf. Ook volgens UNHCR zouden zij die ervan verdacht worden het land illegaal te hebben verlaten bij terugkeer worden opgesloten (tussen één week en drie maanden) en/of worden beboet (1250 tot 7500 Libanese Ponden). Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het verwerven van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon kon plaatsvinden. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt eindeloos lang. Dit werd op 20 maart 2020 opnieuw aan Cedoca bevestigd. De Identificatiecel stelt dat, hoewel in theorie een repatriëring mogelijk is, ze er niet in slagen een *laissez-passer* te verkrijgen voor Palestijnen uit Libanon. IOM te Brussel gaf op respectievelijk 24 maart 2019, 20 juni 2019 en 24 maart 2020 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018, 20 in 2019 en 0 in de periode tot 24 maart 2020. De laatste drie Palestijnen die vrijwillig terugkeerden, deden dit in september 2019. Sindsdien waren er geen aanvragen. Op 24 maart 2020 stelde IOM Brussel als volgt aan Cedoca: *“De politieke en diplomatieke context in Libanon maakt het ontzettend moeilijk om een zelfde lijn aan te houden wat betreft de terugkeer en herintegratiemogelijkheden. Het officiële standpunt van IOM zegt duidelijk dat terugkeer van PRL (indien in bezit van een geldig document) door de Libanese ambassade*

goedgekeurd moet worden, dit is dan ook de lijn die wij in België volgen, al hebben wij tot op vandaag nog geen weigering gekregen (let wel, laatste terugkeer van PRL naar Libanon via IOM dateert van september 2019, ondertussen is de situatie er zeker niet minder complex op geworden). In het geval dat de betrokkene(n) geen geldig reisdocument hebben is de (voor ons gekende) procedure iets omslachtiger. De pers(o)n(en) in kwestie moeten dan via politie een aangifte van verlies verkrijgen en er moet een oproep gepubliceerd worden in een lokale krant voor minstens 3 dagen. Deze documenten, samen met andere administratieve documenten, worden dan via het Libanese consulaat naar de MFA in Beiroet opgestuurd waarna de betrokkenen (indien een goedkeuring) zelf de DHL verzending moeten regelen en bekostigen om hun paspoorten van Libanon naar België te sturen. Omslachtig maar dus niet onmogelijk (zoals al een paar keer gebleken is het verleden, maar onduidelijk of deze procedure momenteel nog haalbaar is). (...) Het is ontzettend moeilijk om een duidelijk antwoord te geven of terugkeer voor PRL mogelijk is aangezien elke case op andere manier verloopt."

Uit recente berichtgeving blijkt dat de Libanese autoriteiten tijdens de coronacrisis restrictiever optreden betreffende de terugkeer voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Volgend op een circulaire van de Libanese Sûreté Générale (5932/M) op 1 mei 2020 kunnen Palestijnse vluchtelingen niet meer terugkeren naar Libanon. Sinds 18 maart 2020 zijn geen commerciële vluchten naar Beiroet meer toegelaten ten gevolge van de coronapandemie maar Libanezen die vastzaten in het buitenland verkregen de mogelijkheid om terug te keren op speciale repatriëringsvluchten. Op 4 mei 2020 verklaarde de Libanese Sûreté Générale met een Facebook-bericht dat het *"de beslissing van de Ministerraad uitvoert dat alleen Libanese burgers terug kunnen naar Libanon"*. Het Libanese-Palestinian Dialogue Committee (LPDC) tracht volgens een verklaring op haar website te bemiddelen om *"de beslissing van het National Disaster and Crisis Management Committee die de terugkeer verbiedt voor Palestijnen die in het buitenland verblijven en in het bezit zijn van een geldig Libanees reisdocument, te amenderen"*. In een Whatsapp-bericht van de Libanese ambassade in de Verenigde Arabische Emiraten, verzonden op 3 mei 2020, staat te lezen dat Palestijnse vluchtelingen alsook huispersoneel geen toegang hebben tot evacuatievluchten *"in overeenstemming met de circulaire van 1 mei 2020 van de Libanese SG"*. Zo werd een Palestijn op 3 mei 2020 tegengehouden toen hij, in het bezit van een geldig Libanees reisdocument, aan boord wilde gaan van een vliegtuig in Dubai. Volgens een beleidsmedewerker van de PHRO zijn er momenteel een aantal gevallen waar, in het kader van COVID-19, Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten Libanon toegang tot het grondgebied wordt ontzegd en vliegtuigmaatschappijen moeten opdraaien voor de kost om hen terug te vliegen naar het land waar ze vandaan komen.

Daarnaast zijn er een hele reeks gevallen gedocumenteerd van Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten én vliegtuigtickets die in het kader van de coronacrisis toegang tot een vlucht ontzegd werden door de Sûreté Générale in de Golfstaten, Egypte en Maleisië. Ook verschillende media en mensenrechtenfora berichten hierover. Sinds maart 2020 meldt Fedasil in het kader van COVID-19 als volgt op haar website: *"Vrijwillige terugkeerreizen naar landen van herkomst zijn in principe afgelast. Voor personen voor wie al een vrijwillig terugkeer-dossier was opgestart, proberen Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in de mate van het mogelijke nog een terugreis te organiseren. Personen die nog geen bijstand bij vrijwillige terugkeer hebben aangevraagd, moeten wachten tot de situatie weer stabiel is."*

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat Palestijnen die in Libanon door UNRWA en/of DAPR geregistreerd zijn en over geldige reisdocumenten beschikken in principe het recht hebben om terug te keren naar Libanon. Het huidige politieke klimaat en het *de facto* beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen is echter restrictief. Aanvragen voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument worden geval per geval behandeld en de Libanese Sûreté Générale neemt hierover de eindbeslissing. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bijvoorbeeld doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een laissez-passer of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt door de Libanese autoriteiten. Hoewel Cedoca geen zicht heeft op de huidige slaagkans om een hernieuwing van het reisdocument te bekomen op de Libanese ambassade, blijkt echter nergens uit de beschikbare informatie dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten zouden kunnen verwerven of het verbod zouden krijgen om terug te keren naar Libanon. Wel zijn er factoren die de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer negatief beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese

autoriteiten. De door IOM begeleide terugkeer in 2019 bleef mogelijk voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die in het bezit waren van geldige reisdocumenten. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van Palestijnen die vrijwillig naar Libanon willen terugkeren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat, hoewel het huidige beleid restrictief is, de aanvraag voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument omslachtig is en maanden in beslag kan nemen, en een aantal factoren een (vrijwillige) terugkeer bemoeilijken, een terugkeer naar Libanon voor Palestijnse vluchtelingen nog steeds mogelijk is. Uit de recente berichtgeving blijkt voorts dat de Libanese autoriteiten in het kader van de coronacrisis restrictief optreden jegens Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. De Sûreté Générale maakt een duidelijk onderscheid wat betreft het recht op terugkeer tussen Libanese staatsburgers en Palestijnse vluchtelingen waarbij deze laatste terugkeer ontegensprekend worden, zelfs wanneer zij in het bezit zijn van geldige reisdocumenten. Hoewel Palestijnen actueel aldus voor onbepaalde tijd niet in staat zijn om naar Libanon terug te keren, dient op basis van de beschikbare informatie te worden geconcludeerd dat het hier slechts gaat om een tijdelijke maatregel genomen naar aanleiding van de COVID-19 pandemie en dus niet om een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon.

In acht genomen wat voorafgaat, rekening houdend met het feit dat verzoekers beschikken over een UNRWA-registratiekaart alsook over identiteitskaarten, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en gelet op het feit dat verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk maken dat zij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zouden staan, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om desgevallend een nieuw reisdocument/laissez-passer te verkrijgen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

(ii) De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 'violent incidents', waarvan 18 'battles', 17 'explosions/remote violence', en 14 gevallen van 'violence against civilians'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie 'violence against civilians' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie 'explosions/remote violence' één en in de categorie 'battles' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de antiregeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van president Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaalislamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen

verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de antiregeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in het kamp Ayn al-Hilwah in het bijzonder, in hoofde van verzoekers een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hen zou verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kunnen scharen.

Met de verwijzing naar de regionale onstabiele toestand in het kamp Ayn al-Hilwah zoals vastgesteld in de COI Focus van 14 mei 2019, doen verzoekers geen afbreuk aan de vaststelling in de meer recente informatie (COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie, 27 maart 2020) dat eind augustus 2019 de spanningen tussen de partijen afnamen na een verzoeningsmeeting en dat het geweld in Ayn al-Hilwah de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen genereerde maar slechts tijdelijke ontheemding. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met hun Palestijnse afkomst. In de bestreden beslissing en hierboven in dit arrest blijkt dat rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekers van Palestijnse origine zijn en in een UNRWA-vluchtelingenkamp verblijven. De maatregelen inzake het slechts mogen uitoefenen van bepaalde beroepen in Libanon betreft een situatie die, zoals de verwerende partij in haar nota op p. 3 stelt, geldt voor alle buitenlandse arbeiders en niet enkel voor Palestijnen. De Raad stelt vast dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *“een situatie van ernstige onveiligheid”* waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en het verwijzen naar algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de discriminatie die Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers brachten immers noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Waar verzoekers aanvoeren dat zij geen eigendommen mogen hebben, strookt dit niet met verzoekers' verklaring dat zij een eigen huis hadden, niet gehuurd maar in hun bezit (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7)

Verzoekers brengen geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in het kamp Ayn al-Hilwah in het bijzonder.

(iii) Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoekers die verzoekers ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoekers verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers' verzoek te worden nagegaan of verzoekers zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers' vluchtmotieven, (ii) hun socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers' persoonlijke situatie dat hen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht

De vluchtmotieven van verzoekers

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij hun land van gewoonlijk verblijf hebben verlaten naar aanleiding van gevechten in augustus 2017 tussen Fatah en islamistische strijders. Bij deze gevechten vielen islamisten hun huis binnen om dit als positie te gebruiken van waaruit ze op Fatah konden vuren. Verzoeker en zijn gezin ontvluchtten het huis. Na het einde van de gevechten gingen ze kijken naar het huis, het was zwaar beschadigd en mannen van Fatah hadden zich erin gestationeerd. Verzoeker kreeg een dreigtelefoontje van de islamisten die hem beschuldigden een spion te zijn voor Fatah. Ze namen het hem kwalijk dat hij de islamisten had proberen tegen te houden toen ze het huis binnenvielen terwijl Fatah nadien blijkbaar het huis mocht gebruiken als verdedigingspositie. Verzoekster baseert haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde vluchtmotieven als haar echtgenoot. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoekers ter staving van hun verzoek om internationale bescherming hebben aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hen zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zetten de bestreden beslissingen uitgebreid uiteen waarom de verwerende partij van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers aanhalen om volgende redenen (i) het aandeel van de islamisten in hun vluchtrelaas is niet aannemelijk omdat (1) er tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote. Verzoeker verklaarde dat de gevechten in het kamp op een donderdag begonnen en bij hen in de straat op vrijdag, de gevechten waren dus al een dag aan de gang toen de islamisten binnenvielen, verzoekster verklaarde dat het allemaal redelijk plots gebeurde, de gevechten waren een half uur of een uur bezig toen ze binnenvielen, verzoeker verklaarde dat ze een valies meenamen met kleren en de belangrijkste documenten, verzoekster zegt dat ze geen valies konden meenemen (2) er doet zich een probleem voor met het attest van het volkscomité dat verzoekers voorleggen om hun problemen met islamisten te staven: dit attest is gedateerd april 2017, terwijl verzoeker wel stelde dat er in april 2017 gevechten hadden plaatsgevonden maar dat zijn probleem met de islamisten zich pas voordeed bij de gevechten in augustus 2017. Hiermee geconfronteerd stelde verzoeker dat de datum fout is, niet de inhoud, maar het is bevreemdend dat het comité per ongeluk een dergelijk foutieve datering zou geven. Het is onwaarschijnlijk dat dit attest een foutieve datum zou geven mocht het reële gebeurtenissen attesteren (3) het standpunt van de islamisten in verzoekers relaas is inherent onlogisch: in de lijn van verzoekers relaas is het vanzelfsprekend dat een huiseigenaar protesteert wanneer vreemden zijn huis binnendringen, in die zin kan er geen enkele politieke overtuiging gelezen worden in het feit dat verzoeker de islamisten probeerde tegen te houden, de poging om hen tegen te houden kan ook niet zeer doorgedreven zijn, gezien ze niet naar verzoeker luisterden en hem opzij duwden. Verzoeker deed dus niets wat ervoor zou kunnen zorgen dat de islamisten zouden denken dat hij aan de zijde van Fatah zou staan. Het is onzinnig dat de islamisten het verzoeker kwalijk zouden nemen dat hij Fatah wel toeliet in het huis, gezien Fatah klaarblijkelijk gewapenderhand het huis op de islamisten heeft veroverd. Daaruit volgt vanzelfsprekend dat de islamisten er zich van bewust zijn dat de aanwezigheid van Fatah in het huis niet het gevolg is van een uitnodiging of toelating van verzoekers, maar van de gevechten die zij met Fatah voerden, waarbij de islamisten gedwongen waren om het huis op te geven. Verzoekers hebben daar niets mee te maken en dit moesten uitgerekend de islamisten ook weten, ze waren immers zelf betrokken bij deze gevechten. Binnen verzoekers relaas is het ook evident dat ze enkel nadeel

ondervonden door de aanwezigheid van Fatah in hun huis: ze konden er zelf niet in wonen en hun huis vormde een doelwit voor islamisten, dan is het logisch dat Fatah daar tegen de wil van verzoekers zit, er kan dus geen grond gevonden worden voor de bedreiging door de islamisten. Hiermee geconfronteerd stelt verzoeker dat deze groep geen menselijke gevoelens heeft, wat echter geen dienstig argument is omdat deze islamisten tot op zekere hoogte rationele actoren zijn en het niet overtuigt om hen volstrekt onlogische daden in de schoenen te schuiven (ii) er dienen vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de bezetting van het huis door Fatah omdat (1) verzoekers elkaar tegenspreken over hoeveel keer verzoekster nog in het huis kwam na het vertrek van verzoekers, twee of drie keer ofwel één keer (2) verzoekster niet kan zeggen wat verzoeker precies ondernam om de mannen van Fatah uit hun huis te doen vertrekken: er werd reeds vastgesteld dat de bedreiging door de islamisten niet geloofwaardig is, waardoor de voornaamste hindernis voor verzoekers voor een normaal leven in het kamp de bezetting van hun huis door Fatah is, waardoor het voor zich spreekt dat eventuele pogingen om Fatah te doen vertrekken, zowel voor verzoeker als verzoekster, zeer relevant zijn, verzoekster kan echter niet helder zeggen wat verzoeker precies deed om Fatah te doen vertrekken, ze kan enkel zeggen dat verzoeker met hen sprak, ze weet niet met wie precies terwijl verzoeker verklaard heeft dat hij gesproken heeft met de mannen die in hun huis aanwezig waren en vervolgens met de leider van de Fatah in de al-Tiri-wijk (iii) de documenten die verzoekers neerleggen deze appreciatie niet in positieve zin kunnen omkeren.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas en de redenen omwille waarvan zij het mandaatgebied van UNRWA zouden hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering van de verwerende partij, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Inzake de tegenstrijdigheden over het begin van de gevechten stellen verzoekers dat er geen tegenstrijdigheid is en dat ze allebei het begin van de gevechten op hetzelfde moment situeren. Zij herhalen hun verklaringen maar dit doet geen afbreuk aan de terechte redenering van de commissaris-generaal, die in de bestreden beslissing pertinent stelt : *“Ten eerste werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo vertelde u dat de gevechten in Ayn al-Hilwe op een donderdag begonnen en bij u in de straat begonnen ze op vrijdag (zie CGVS I, p. 18). De gevechten in het kamp waren dus al een dag aan de gang toen de islamisten bij jullie binnenvielen. Uw vrouw zei echter dat het allemaal redelijk plots gebeurde, dat de gevechten een half uur of een uur bezig waren toen ze bij jullie thuis binnenvielen (zie verslag persoonlijk onderhoud G. A. A. dd. 15/05/2019 [CGVS A], p. 11-12). Ook vertelde u dat jullie bij jullie vlucht uit het huis een valies meenamen met daarin kleren en de belangrijkste documenten (zie CGVS I, p. 18), terwijl uw vrouw zegt dat jullie geen valies konden meenemen (zie CGVS A, p. 12). Dit zijn concrete en opvallende elementen waarvan men zou denken dat jullie ze nog zouden weten indien het om werkelijke gebeurtenissen gaat.”*

Inzake de houding van de islamisten stellen verzoekers dat zij niet akkoord kunnen gaan dat deze houding inherent onlogisch is. Zij stellen dat de redenering evenzeer in de andere richting kan worden gekeerd en dat deze redenering niet kan opwegen tegen de gedetailleerde verklaringen van verzoekers. Dat de verwerende partij de redenering niet logisch vindt, betekent volgens verzoekers niet dat het relaas van verzoeker onwaar is, verzoekers wijzen erop dat er ook mensen zijn in het kamp die de islamisten steunen en hen vrijwillig zouden binnenlaten, dat verzoeker probeerde de islamisten de toegang tot zijn huis te ontzeggen, is voor hen een teken van weerstand. De Raad stelt vast dat deze argumentatie geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het vanzelfsprekend is dat een huiseigenaar protesteert wanneer vreemden zijn huis binnendringen, dat hieruit geen politieke overtuiging blijkt, dat niet kan worden aangenomen dat het verzoeker kwalijk wordt genomen dat Fatah zich in het huis bevindt nadat Fatah het huis gewapenderhand veroverde op de islamisten en dat het inherent onlogisch is dat de islamisten om deze reden verzoeker zouden verdenken van steun aan Fatah en hem

bedreigen. Verzoekers tonen met hun uitleg niet aan dat de motieven in dit verband niet pertinent en correct zijn.

Verzoekers vervolgen dat de motivering van de commissaris-generaal niet ernstig is inzake de vraagtekens die hij plaatst bij de geloofwaardigheid van de bezetting van hun huis door Fatah. Ze vragen zich af wat de relevantie is van de verklaringen inzake de terugkeer naar hun bezette woning en leggen uit dat hun verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Verzoeker verklaarde immers dat hij één keer alleen ging en dat hij de tweede keer zijn echtgenote meenam. Toen mochten ze echter niet binnen omdat er bommen zouden kunnen liggen. De derde keer (= tweede keer dat hij er met zijn echtgenote samen was) konden ze binnen, wat niet tegenstrijdig is met de verklaring van verzoekster dat ze slechts één keer effectief in het huis is geweest. Verzoeker heeft volgens verzoekers verklaard dat hij twee of drie keer is geweest om te gaan kijken, maar hij heeft niet verklaard dat hij twee of drie keer binnen kon, wat een verschil is. De Raad stelt na lezing van de notities van de persoonlijk onderhouden van verzoekers vast dat zij zich in hun verzoekschrift beperken tot *post factum*-verklaringen die geen steun vinden in hun verklaringen zoals ze die in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd en die dus na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten blijken. Verzoeker verklaarde immers dat hij ging kijken, de tweede keer nam hij zijn vrouw mee, hij is nadien nog 2 of 3 keer in het huis geweest: *“Bent u nadien nog 2 keer in uw huis geweest? – Of 3 keer. Maar niet meer sinds de telefoon.” “En uw vrouw? – Hetzelfde. We gingen 2 of 3 keer samen”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13). *“En toen u daarna terugging naar uw huis, was u alleen of met uw vrouw en kinderen? – De eerste keer ging ik alleen” “En hoeveel later ongeveer ging u met uw vrouw en kinderen? – 2 of 3 dagen later ongeveer. De eerste keer heeft Fatah ons verboden om boven te gaan. Ze zeiden: je weet nooit, misschien ligt er nog een bom. Voor jouw veiligheid, je mag niet. De tweede keer is ze reserveklaren gaan halen voor de kinderen”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19). Verzoekster verklaarde dat ze één keer terugging: *“Dus de islamisten vielen het huis binnen en jullie gingen weg. Hoe vaak zijn jullie daarna teruggegaan? – ik ging 1 keer. Ik zag het beeld, mijn kinderen waren erbij. Ze waren er niet goed van wanneer ze zagen dat hun speelgoed kapot was.” “De ene keer, waarom gingen jullie? – Alle mensen gingen kijken. Ik ben maar 1 keer gegaan en ik ging niet meer terug.” “Is uw man vader (lees: vaker) gegaan? [tolk herhaalt vraag] – Ja I. ging verschillende keren, tot wanneer hij werd bedreigd via de telefoon. Dan dook hij onder.”* (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9). Deze *post factum*-verklaringen, die erop gericht zijn hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te minimaliseren, kunnen dan ook niet de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen verklaren of weerleggen.

Verzoekers stellen ook dat de commissaris-generaal de maatschappelijke context uit het oog verliest waar hij het opvallend vindt dat verzoekster niet kan zeggen wat verzoeker precies ondernam om de mannen van Fatah uit hun huis te doen vertrekken: in de Palestijnse gemeenschap in Libanon hebben vrouwen geen stem en het gezinshoofd, verzoeker, moet de officiële zaken regelen, verzoekster geeft enkel de informatie die zij kan weten en verzoeker kan wel in detail uiteenzetten wie hij allemaal heeft gecontacteerd. Deze uitleg van verzoekers doet echter geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat het zowel voor verzoeker als voor verzoekster zeer relevant is welke pogingen worden ondernomen om Fatah uit het huis te doen vertrekken. Verzoeker verklaart dat hij ook sprak met de leider van Fatah van hun wijk, het is niet onredelijk om aan te nemen dat ook verzoekster van dit contact op de hoogte zou zijn.

Inzake het attest van het volkscomité stellen verzoekers te volharden in het feit dat dit attest een materiële vergissing bevat en zij verwijzen naar bijkomende documenten die hun problemen bevestigen, stukken 12 en 13 bij hun verzoekschrift. Door louter te volharden in de materiële vergissing, doen verzoekers geen afbreuk aan volgende vaststelling van de commissaris-generaal: *“Ten tweede doet zich een belangrijk probleem voor bij het attest van het volkscomité dat u voorlegt. Dit attest spreekt over uw problemen met de islamisten: dat u wordt vervolgd door radicale en onbekende groeperingen en dat u bedreigd werd met de dood, waardoor u niet kan terugkeren naar het kamp (zie CGVS I, p. 14 en zie het voorgelegde attest van het volkscomité). Dit attest is echter gedateerd april 2017, terwijl u duidelijk stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat er in april gevechten hadden plaatsgevonden, maar dat uw probleem met de islamisten zich pas voordeed in augustus (zie CGVS I, p. 13, 14). Met deze datering geconfronteerd stelt u dat de datum fout is, niet de inhoud (zie CGVS I, p. 14-15). Het zou echter bevreemdend zijn dat het comité per ongeluk een dergelijk compleet foute datering zou schrijven. Het document spreekt wel degelijk uw verklaringen tegen wanneer het stelt dat er in april gebeurtenissen plaats vonden die volgens u pas in augustus plaats vonden. Het is onwaarschijnlijk dat het attest dit zodanig fout zou hebben moest het reële gebeurtenissen attesteren.”* Waar verzoekers

verwijzen naar de stukken bij hun verzoekschrift, wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat hun huis is beschadigd, niet wordt betwist en dat het attest dat vermeldt dat Fatah meent dat hun huis zich op een strategisch gunstige positie bevindt, niet meebrengt dat Fatah dit huis effectief bezet heeft en alleszins niet wijst op het feit dat de islamisten verzoeker ervan zouden beschuldigen een spion te zijn voor Fatah.

De overige documenten die verzoekers voorleggen doen geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

De stukken over de gezondheidstoestand van verzoekster en zoon Ah. (stukken 4 en 5) worden hieronder besproken onder het kopje "Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekers".

Het uittreksel uit het rapport van de UK Home Office "*Country Policy and Information Note Lebanon: Palestinians*" van juni 2018 (stuk 6), een internetartikel van The Media Line "*UNRWA Schools open despite financial crisis*" van 2 september 2019 (stuk 7), een internetartikel van Al Jazeera "*Wishing away Palestinian refugees: End of US UNRWA Aid explained*" van 2 september 2019 (stuk 8), een internetartikel van Al Jazeera "*UNRWA Boss resigns amid probe into misconduct claims*" van 6 november 2019 (stuk 9), een internetartikel van Inter Press Service "*Agentschap voor Palestijnse vluchtelingen in diepe crisis na ontslag chef*" van 8 november 2019 (stuk 10), een rapport van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor "*Reduction of UNRWA services, impact on Palestine refugees*" van maart 2018 (stuk 11), een uittreksel uit een rapport van de UK Home Office "*Country Policy and Information Note Lebanon: Palestinians*" van juni 2018 (stuk 14), een stuk "*The challenges faced by Palestinian Refugees in Lebanon*" van onbekende datum (stuk 15), uittreksels uit het "Amnesty International Report 2017/2018" over Libanon (stuk 16), schetsen de algemene toestand van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, van de (financiële) situatie van de UNRWA en de impact daarvan op Palestijnse vluchtelingen, meer bepaald in Libanon. Hierboven en deels hieronder worden deze elementen ook besproken aan de hand van meer recente informatie van de verwerende partij. Deze informatie van verzoekers doet daaraan geen afbreuk.

Het internetartikel van Almanar "*The wanted Bilal al-Arqoub was killed and his sons handed over to the army intelligence*" van 4 augustus 2019 (stuk 17) vermeldt een moord en schermutselingen in het kamp Ain al-Hilweh. Het internetartikel "*Lebanon Camp Ain al-Hilweh to the line of fire again after the assassination of Abu Janda*" van 13 augustus 2019 (stuk 18) vermeldt een moord in het Ain al-Hilweh kamp en dat er spanningen heersen. Deze artikelen tonen aan dat er in augustus 2019 schermutselingen plaatsvonden in het kamp waar verzoekers woonden, maar dit toont niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing of in dit arrest niet correct zouden zijn. De Raad herhaalt in het bijzonder dat uit de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie, 27 maart 2020 blijkt dat eind augustus 2019 de spanningen tussen de partijen afnamen na een verzoeningsmeeting en dat het geweld in Ayn al-Hilwah de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen genereerde maar slechts tijdelijke ontheemding.

De twee stukken in het Arabisch opgesteld zonder vertaling, volgens verzoekers een stuk van UNRWA van 28 augustus 2017 (stuk 12) en een attest van de Fatah (stuk 13), zijn opgesteld in een taal die de Raad niet machtig is en kunnen dus niet in overweging worden genomen.

De socio-economische situatie van verzoekers in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwisten, noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn-al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekers zich niet kunnen beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt te dezen dat niet elke persoon die in de vluchtelingenkampen te Libanon woont in precarie omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA). Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De Raad is van oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekers dienen aan te tonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie moet bestempeld worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon die in de Palestijnse vluchtelingenkampen woont, in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers’ situatie moet dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoekers moeten dus aantonen dat hun persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers’ eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt:

“Indien men aanneemt dat mannen van Fatah nog steeds in uw huis zijn gestationeerd, dan moet daarop gezegd dat dit, volgens uw verklaringen, slechts tijdelijk is (zie CGVS I, p. 19, 22). In principe kan u er dus, binnen de context van uw relaas, wel op rekenen na verloop weer in uw huis te kunnen.

Belangrijker is dat u, zelfs indien u momenteel niet in uw eigen huis kan, duidelijk onderdak kan vinden via uw netwerk. Tijdens de gevechten konden jullie immers terugvallen op onderdak bij uw zussen in Ayn al-Hilwe en bij uw schoonfamilie (zie CGVS I, p. 9, 18, 20). Ook belangrijk te vermelden is dat u een oom heeft die zakenman is in Saoedi-Arabië, maar nog steeds een huis in Libanon heeft voor als hij op bezoek komt (zie CGVS I, p. 10). Een tante van uw vrouw woont in de VS en heeft een leegstaand huis in Tyrus (zie CGVS A, p. 7-8). Dit zijn twee huizen die in de regel leeg staan en waarvan men er toch van uit mag gaan dat u er, in geval van nood, tijdelijk een onderkomen kan vinden.

Qua inkomen hebt u relevante ervaring als automecanicien en taxichauffeur (zie CGVS I, p. 6). Belangrijker is uw netwerk. U en uw vrouw hebben tezamen een ruim familiaal netwerk in Libanon dat u bij een terugkeer naar Libanon kan opvangen. U heeft zes broers en zussen in Libanon. Twee zussen wonen bij uw moeder en werken zelf niet. De andere vier hebben inkomsten uit bescheiden maar in principe stabiele jobs als schoonmaker bij de UNRWA, lasser, taxichauffeur en metser (zie CGVS I, p. 4-5). Uw vrouw heeft zes broers en zussen in Libanon. Een van hen is werkeloos maar de overigen hebben inkomsten uit vooral redelijk stabiele jobs zoals schilder, taxichauffeur, bewaker bij Fatah, werknemers bij een sloopbedrijf en het geven van privéles (zie CGVS A, p. 6-7). Uw schoonvader was vroeger een officier bij Fatah en krijgt een pensioen van LL 600.000 of USD 400 per maand (zie CGVS A, p. 7) Verder hebben jullie tezamen elf ooms en tantes in Libanon (zie CGVS I, p. 10-11 en zie CGVS A, p. 7-8). Zij hebben inkomsten uit zaken als lesgeven op het UNRWA-instituut van Siblin, landbouwgronden, een pensioen voor martelaren, een groentekraam, bewaker voor Fatah, de verhuur van een appartement en een taxi. Drie zijn werkeloos en worden door hun kinderen onderhouden. Een is gehandicapt en wordt door haar broers onderhouden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er

toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardig situatie zou terechtkomen."

Uit verzoekers' verklaringen over hun persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden waardoor zij onmogelijk kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kunnen verzoekers in geen geval volhouden dat er in hun hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Waar verzoekers erop wijzen dat verzoeker als Palestijn in Libanon bepaalde beroepen niet mag uitoefenen en dat Palestijnen in Libanon gediscrimineerd worden, wordt verwezen naar wat hierboven onder "(ii) De actuele veiligheidssituatie in Libanon" wordt gesteld.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers' verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij Libanon dienden te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar Libanon zouden kunnen terugkeren. Verzoekers brengen met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Libanon en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe in Libanon van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers Libanon verlaten hebben of er niet naar kunnen terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in Libanon een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekers

Verzoekers wijzen erop dat verzoekster en hun zoon Ah. psychologische bijstand nodig hebben. Verzoekers leggen opnieuw het attest neer van een psychotherapeut van 18 april 2019 (stuk 4 bij het verzoekschrift) waaruit blijkt dat de zoon lijdt aan PTSS en ze wijzen erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat de zoon traumatische ervaringen meemaakte. De commissaris-generaal stelt echter dat dit attest zou handelen over andere zaken dan de gevechten in april en augustus 2017, wat volgens verzoekers een selectieve lezing van het attest uitmaakt. Verzoekers menen dat UNRWA niet in staat is om de nodige psychologische en psychiatrische bijstand te verlenen aan hun zoon en dat dit element niet is onderzocht. Ook verzoekster zelf kampt met psychologische problemen, ze heeft last van depressie, angsten en herbeleving omdat er militaire oefeningen plaatsvinden in de buurt van het opvangcentrum in Sint-Niklaas waar verzoekers verblijven. In dit verband wordt een attest van een psycholoog van 9 november 2019 voorgelegd (stuk 5 bij het verzoekschrift)

Uit het attest van de psychotherapeut van 18 april 2019 inzake verzoekers' zoon (momenteel 12 jaar oud) blijkt dat hij PTSS symptomen vertoont, dat hij *"traumatische ervaringen (...) op jongere leeftijd heeft meegemaakt. Er was sprake van bedreiging en ernstig misbruik"*. Er is ook sprake van *"relationele problemen van zijn ouders"*.

Uit het attest van de psycholoog van 9 november 2019 blijkt dat verzoekster *"last heeft van depressieve gevoelens, angst en herbelevingen door trauma's in haar thuisland. Ook het verblijf in het centrum weegt zwaar voor A. en haar zoontje Ah., met name omwille van de militaire oefeningen die er soms plaatsvinden en zorgen voor angst en herbeleving"*.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissingen over het attest van 18 april 2019 het volgende overwogen wordt:

"Het psychologisch attest van Ah. en tot op zekere hoogte de tekeningen die jullie voorleggen ondersteunen de PTSS-symptomen van Ah.. Het CGVS ontkent niet dat uw kinderen en Ah. in het bijzonder in Ayn al-Hilwe traumatiserende ervaringen opliepen tijdens de momenten dat er in het kamp gevechten plaats vonden. De bedreiging tegen jullie is echter, zoals hierboven geargumenteed, niet geloofwaardig en dit attest kan de geloofwaardigheid daarvan niet herstellen, gezien het niet specifiek

op jullie relaas ingaat. Verder moet gezegd dat de traumatische ervaringen waarvan melding in het attest eerder geen betrekking lijken te hebben op de gevechten van april en augustus 2017. Er is sprake van ervaringen op jongere leeftijd, bedreigingen, ernstig misbruik en de relationele problemen van zijn ouders.”

De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze vaststelt dat er in dit attest sprake is “*van ervaringen op jongere leeftijd, bedreigingen, ernstig misbruik en de relationele problemen van zijn ouders*” en dat dit niet uitsluit dat het ook over andere zaken gaat dan de gevechten en de inval in hun huis in het thuisland in augustus 2017. Verzoekers brengen hiertegen in dat zij duidelijk verklaard hebben dat de bedreigingen tegen verzoeker betreffen door de islamisten, dat verzoekster verklaarde dat het misbruik handelt over het kamp, de levensomstandigheden en lichamen die hun zoon zag onderweg naar school en dat er geen familiale problemen zijn, dat verzoeker verklaarde dat het misbruik handelt over de mishandeling bij de inval in hun huis en het zien van gevechten op straat. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekers blijkt inderdaad dat zij dit hebben verklaard, maar dit neemt niet weg dat ook andere zaken worden vermeld in het attest van de psychotherapeut.

Inzake de psychologische problemen van verzoekster blijkt dat deze depressieve gevoelens, angst en herbelevingen betreffen door trauma's in haar thuisland en de militaire oefeningen die plaatsvinden bij het centrum waar verzoekers momenteel verblijven.

De Raad stelt vast dat deze attesten geen medische attesten betreffen en dat de psychotherapeut en de psycholoog zich hiervoor enkel hebben kunnen baseren op de verklaringen van verzoekster en van haar zoon, waardoor deze attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van de vastgestelde aandoeningen. In zulke attesten kunnen niet met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden geschetst worden waarbij deze problemen zijn begonnen (naar analogie RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468 (c); RvS 11 juni 2008, nr. 12.474 (c)). Blijkens het attest inzake verzoekster is haar problematiek tevens gerelateerd aan haar verblijfssituatie in België in een centrum dat grenst aan een plaats waar militaire oefeningen worden gehouden. Dit heeft geen uitstaans met de criteria van de vluchtelingenconventie.

De Raad merkt op dat uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019, uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 en uit de COI Focus “*Libanon De humanitaire en socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon*” van 15 juli 2020 blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon en dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse Vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de bovenvermelde informatie toegevoegd blijkt bovendien dat UNRWA 27 eerstehulpfaciliteiten beheert met gratis toegang tot omvattende basis-medische zorgen, en dat zij doorverwijzen naar gespecialiseerde beschermingsinstanties voor o.a. psychosociale ondersteuning door partner-

organisaties. Zij ondersteunen Palestijnse vluchtelingen ook financieel bij het verkrijgen van secundaire en tertiaire gezondheidszorg in privéziekenhuizen, Rode Maan-ziekenhuizen en specifieke overheidsdiensten. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Verzoekers maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij in Libanon verstoken zullen zijn van de nodige medische zorgen en dan wel nog op een zodanige wijze dat er dient besloten te worden dat zij bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie zullen terechtkomen, dan wel in een humanitair klemmende situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekers zich inzake medische problemen kunnen richten tot de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekers waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevinden die hen ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor zij daarheen niet kunnen terugkeren.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij om redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil gedwongen werden het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissingen genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoekers om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekers kunnen blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat zij dus nog steeds als Palestijnse vluchtelingen kunnen worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, sub a) van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de

commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Verzoekers worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET